

HA FALLECIDO EL ILUSTRE COMPOSITOR ANTONIO NICOLAU

EL ENTIERRO TENDRÁ EFECTO HOY POR LA MAÑANA A LAS ONCE

LA NOTICIA DE LA MUERTE

A las tres y media de la tarde del domingo, murió el ilustre compositor catalán, don Antonio Nicolau. Hace poco tiempo había sufrido un accidente, estropeándole un carro en el Paseo de la Industria, al atravesar la calzada frente a la antigua Escuela Municipal de Música. Desde entonces, dada su edad avanzada, la salud del maestro Nicolau quedó bastante quebrantada. El jueves se encontró tan mal que guardó cama, no abandonándola ya, aun cuando el domingo por la mañana tuvo el propósito de hacerle, faltándole las fuerzas.

La noticia del fallecimiento del maestro Nicolau circuló rápidamente por Barcelona, causando general sentimiento.

En los centros musicales fué donde la noticia produjo mayor consternación. Los profesores de la Escuela Municipal de Música, acudieron en seguida a la casa mortuoria, calle de la Princesa, 59, para dar el pésame a la familia del ilustre compositor. Allí encontraron al director del "Orfeo Catalá" y de la Escuela Municipal de Música, don Luis Millet, quien al salir de orar ante el cadáver, muy emocionado, dijo que todo el carácter del "Orfeo" se debía al maestro fallecido.

EL PÉSAME DEL PRESIDENTE DE LA GENERALIDAD Y DEL ALCALDE

En nombre del alcalde de Barcelona fué a expresar el pésame de la ciudad a los familiares del señor Nicolau, el jefe de Ceremonial del Ayuntamiento, don José Ribé, notificándoles que serían tributadas las mismas honras fúnebres al maestro Nicolau que las que se rindieron al maestro Amadeo Vives.

También estuvieron dando el pésame a los familiares del difunto, los maestros Lamote de Grignon y Pujols.

Acompañado de su secretario, señor Alavedra, estuvo anteayer en el domicilio de los familiares del maestro Nicolau, el Presidente de la Generalidad, don Francisco Maciá, expresando la condolencia de Cataluña por la muerte del glorioso compositor.

Poco después, acudió el consejero de Cultura de la Generalidad, señor Gassol, el presidente del "Orfeo Catalá", señor Cabot, y el violinista Francisco Costa.

El escultor Renart sacó unos apuntes de la mascarilla de la cabeza yacente.

Ayer por la mañana fueron muchas las personas que acudieron a la casa mortuoria para expresar su condolencia a la familia del maestro Nicolau. Como quiera que la viuda del ilustre músico se halla muy delicada de salud e ignora el fallecimiento de su esposo, no se permitió que persona alguna subiera al piso, que habita la familia Nicolau, para que la entrada y salida de muchas personas no llamara la atención de la enferma.

El cadáver del ilustre compositor fué colocado sobre un túmulo en una de las

habitaciones de la casa que recaen a la calle de la Princesa. A los pies del cadáver fueron colocados dos ramos de flores, ofrenda de unos alumnos del finado.

En los pliegos colocados en la portería de la casa donde habitaba el maestro Nicolau han firmado innumerables personas, entre ellas todos los profesores y alumnos de la Escuela Municipal de Música.

LA CAPILLA ARDIENTE EN EL "ORFEO CATALA"

A las cuatro y media de ayer tarde, en un furgón, fué trasladado el cadáver del maestro Nicolau al "Palau de la Música Catalana". Detrás del coche mortuario iban los hijos del finado, en un automóvil.

El cadáver fué depositado en la capilla ardiente instalada en la sala de ensayos del "Orfeo Catalá", sobre un túmulo severo, en cuya cabecera fueron colocadas una imagen del Crucificado y la "senyera" del "Orfeo Catalá".

En las paredes del recinto figuran dos grandes banderas catalanas. Alrededor del túmulo ardan doce cirios.

La familia hizo entrega del cadáver a la Junta directiva del "Orfeo Catalá", que se hallaba en pleno en el vestíbulo del "Palau", presidida por el maestro Millet y por el señor Cabot. También estaban allí buen número de socios de la entidad, coristas, músicos y profesores y alumnos de la Escuela Municipal de Música.

A las seis se permitió al público desfilarse por la capilla ardiente. Hoy de ocho a diez de la mañana, se permitirá también desfilarse por delante del cadáver del ilustre músico.

Velan al cadáver los coristas del "Orfeo Catalá" y guardias urbanos de gran gala.

EL GOBERNADOR VISITA A LA FAMILIA DEL MAESTRO NICOLAU

El señor Ametlla dijo anoche a los periodistas que había visitado a la familia del maestro Nicolau para darle el pésame.

Dijo también que hoy asistirá al entierro.

ORGANIZACION DEL ACTO DEL ENTIERRO

Para el mejor orden en este acto se ruega a los concurrentes al mismo y al público en general que se atengan a las siguientes indicaciones:

El entierro saldrá a las once de la mañana del local del "Orfeo Catalá" por la puerta de la calle Alta de San Pedro, con el siguiente orden de acompañamiento: Dúo de las autoridades y familia. Junta del "Orfeo Catalá" y profesores de la Escuela Municipal de Música.

Coristas del "Orfeo Catalá" y otros onfeones.

Ciegos del Asilo de Santa Lucía. Representaciones y comisiones.

Discípulos de la Escuela Municipal de Música.

Se ruega a los asistentes al entierro que organicen el cortejo en la calle Alta de San Pedro, en el orden indicado, reservándose la entrada al local del "Orfeo Catalá" a las autoridades y delegaciones.

TESTIMONIOS DE PÉSAME

Al tenerse noticia de la muerte del autor de "La mort de l'escolá", empezaron a recibirse en el "Orfeo Catalá", infinidad de telegramas, telefonemas y cartas de pésame, entre los cuales figuran los siguientes: "Escola Coral de Tarrasa", "Orfeo Cassetania", "Alcalde de Girona", "Associació de Música de Girona", "Orquestra Simfónica de Girona", "Orfeo Vigatà", "Orfeo Manresà", "Orfeo El Roser", Escuelas municipales de música de Tarrasa y de Manresa, Centre Catalán de Valencia, etc.

En los pliegos de firmas puestos en el vestíbulo del "Orfeo Catalá", el maestro Falla ha escrito: "Asociándome profundamente al duelo de la música catalana por la pérdida del admirable maestro. Manuel de Falla".

El "Orfeo Catalá" ha comunicado la muerte del ilustre maestro al reverendo Padre Abad de Montserrat con el siguiente telefonema: "Amb pregon sentiment comuniquem defunció mestre Nicolau, preguem recomani ànima fervorós cantaire Verge Montserrat. Orfeo Catalá", el cual ha sido contestado en los siguientes términos: "Profondament conmovuts traspass venerat mestre Nicolau ens associem al vostre dol. Aquest capvespre Monjos i Escolans cantaran a la dolça Moreneta la Salve composta pel mestre. Que Ella faci la pugni sentir des del Cel. L'Abad de Montserrat".

NOTAS BIOGRAFICAS

El ilustre compositor catalán, don Antonio Nicolau, nació en Barcelona, el año 1858, fué discípulo del maestro Juan Bautista Pujol (piano) y del maestro Balart, (composición).

Comenzó el estudio de la medicina, pero su vocación por la música le hizo abandonar pronto sus estudios científicos para dedicarse de lleno a la composición, en cuyo arte dió muestras de su talento a los veinte años, cuando dió a conocer en el Gran Teatro del Liceo, fragmentos de su ópera "Constanza". Se trasladó luego a París en donde vivió ocho años. En aquella época escribió los poemas sinfónicos "El triunfo de Venus" y "Ypes" y la leyenda sinfónica para orquesta, solista y coro "Henora".

En 1882 ejecutó en la capital de Francia con gran éxito "El triunfo de Venus". El mismo éxito obtuvo en Barcelona en 1886 al interpretarse en los conciertos del Gran Teatro del Liceo.

El maestro Nicolau fué uno de los que más contribuyeron a nuestro renacimiento musical. En el mismo año de 1886 regresó a Barcelona empezando una activísima labor.

Organizó entonces una serie de audiciones y fué director de la "Societat Catalana de Conciertos", cuyas sesiones celebradas en el Teatro Lírico y en el Teatro Principal son de imborrable recuerdo. También constituyeron verdaderas solemnidades musicales las que organizó en los teatros de Novedades y de Eldorado y más tarde, cuando en 1896 fué nombrado director de la Escuela M^u

pal de Música, organizó con elementos de dicha escuela y del "Orfeo Catalá" importantes festivales en el Palacio de Bellas Artes.

En su activísima y admirable labor de director y de propulsor de nuestro ambiente musical débese citar las siguientes obras que dió a conocer: "El Desierto", de David; "La Condención de Fausto" y el "Requiem" de Berlioz; todas las Sinfonías de Beethoven (la Novena la dirigió en 1900), con la colaboración del "Orfeo Catalá", muchos fragmentos de la Tetralogía y del "Parsifal" de Wagner y numerosas obras de Pedrell, Albéniz, Granados, Millet, etc.

Esta es en conjunto su labor de director, como compositor sus obras más importantes están de todos presentes, pues tienen verdadero valor musical.

Destacan entre su producción los poemas corales: "Himne del poeta", "La mort de l'ecolá", "La Mare de Deu", "Divendres Sant", "Entre flors", "Jesús als bois", "El noi de la mare", "Teresa", "Captant", "La mort del soldat".

Son obras éstas que, además de una profunda espiritualidad, tienen el valor de estar admirablemente escritas, con técnica seria y elevada y esto aparte de todo su valor folk-lórico, o lo que es más, de expresión intensa del sentir de un pueblo, pues aún que esta cualidad la poseen en alto grado, no tendrían la importancia que han alcanzado de no poseer en grado sumo las cualidades antes citadas.

Además de las producciones enumeradas compuso las siguientes obras teatrales: "Un rapto", que se estrenó en Madrid, alcanzando mucho éxito, y "El corazón de fuego", estrenada en el Tivoli de Barcelona, en 1875.

Su danza "Anacota" es una obra muy conocida por figurar amenudo en los programas de nuestras orquestas.

También es una obra muy representativa de la producción del maestro su inspiradísimo Círculo Monserratin y numerosas armonizaciones de canciones populares.

Su muerte ha sido sentidísima y representa una gran pérdida para nuestra música.

Descanse en paz el ilustre músico.

28 febrer 1933

EL MAESTRO NICOLAU

Con el corazón apenado por reciente desgracia que EL CORREO CATALAN ha hecho suya, tomamos la pluma para rendir modesto tributo a la memoria del insigne maestro catalán don Antonio Nicolau, que acaba de fallecer en nuestra ciudad donde su trascendental actuación artística se desarrolló plenamente.

Decimos trascendental recargando el epíteto por, que cuando después de su

en sus especies de pan y vino. ¿Qué decir de "Captant", alarde de parafraseo musical y de colorido distinto dentro del amplio estilo del compositor?

Para no extendernos en esta nota dejaremos de mentar otras composiciones y vaya también un saludo al merísimo pedagogo en su arte. Figura venerable en la dirección de la Escuela Municipal de Música supo remontarla a la altura de sus instituciones congéneres más celebradas.

El maestro Nicolau en los aspectos en que cabe considerarlo llegó a tener la significación de un espiritualismo inconfundible. Sus éxitos reposan en la idealización del éxito, en la mixtificación de lo rastroso del halago casi inevitable en todos los ambientes de la popularidad.

El éxito de esta y el puramente intelectual coinciden sin embargo allí donde la inspiración del músico y su delicada visión del arte hicieron vibrar las cuerdas del sentimiento en obras de todos admiradas y también en la acción artística social de una enseñanza que ha elevado el nivel escolar de la música en nuestra ciudad.

Dios haya acogido en su seno el alma del insigne maestro y ferviente católico que ha descendido a la tumba sumiendo en amargura el corazón de cuantos se agitan en el vigoroso sentir musical de nuestra ciudad.

JUAN BORRAS DE PALAU

Organización del acto del entierro del maestro Nicolau

Para el mejor orden en este acto se ruega a los concurrentes al mismo y al público en general se atengan a las siguientes indicaciones:

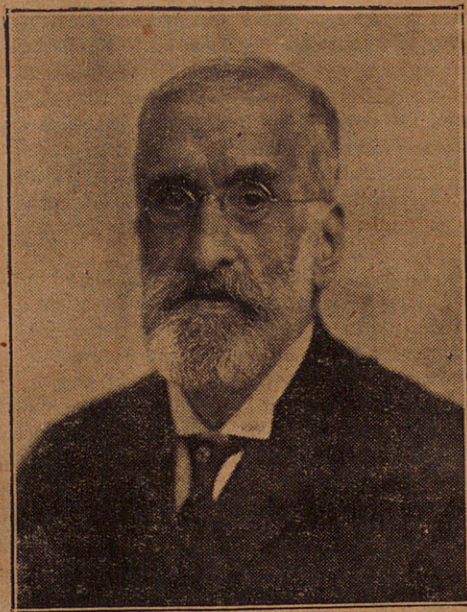
El entierro saldrá del local del Orfeó Català por la puerta de la calle Alta de San Pedro con el siguiente orden de acompañamiento:

Duelo de las autoridades y familia.
Junta del Orfeó Català y profesores de la Escuela Municipal.

Coristas del Orfeó Català y otros orfeones.

Ciegas del Asilo de Santa Lucía.
Representaciones y comisiones.
Discípulos de la Escuela Municipal de Música.

Se ruega a los asistentes al entierro quieran organizar el cortejo en la calle Alta de San Pedro en el orden indicado, reservándose la entrada al local del Orfeó Català a las autoridades y delegaciones.

definitiva formación en el arte músico en París se reinstalaba en Barcelona el ilustre maestro, organizó una serie importantísima de conciertos sinfónicos que se efectuaron en el Gran Teatro del Liceo y vinieron a ser aquí la base de la educación musical en el más elevado sentido de la palabra y el acicate que despertase la aspiración pronto sentida por nuestro profesionales y a no tardar por el mismo público hacia el conocimiento de las obras cumbres de la sinfonía y a cuanto representase su modernización.

Esto ocurría en 1885. Es un recuerdo de nuestros años mozos. El maestro Nicolau dió a conocer entonces "Le dessert", de Feliciano David, el mismo nombre que en París hizo ilustre otra personalidad en arte distinto, y "La damnation de Faust", de Berlioz.

Esta obra ha perdurado y perdurará en el repertorio. Su recia y perfecta musicalidad, su fuerza descriptiva y la maestría de su instrumentación le dan pleno derecho a ello. La personalidad del compositor francés es tan extraordinaria que si en la expresión de los humanos afectos llegase a lo que alcanza en lo antes anotado, sería un coloso de la música.

No así David, como a nadie entre los iniciados puede ocultársele. Así departiendo una vez con el maestro Nicolau nos dijo que le intrigaba hacer la experiencia ante el mismo público al que había dado a conocer "Le Dessert" del efecto que le produciría después de largo lapso de tiempo durante el cual conociera ya a sus obras de más sólido valor musical habiendo ya consciente o inconscientemente aemperado su gusto a la importancia intrínseca de las producciones sinfónicas.

También a nosotros nos pareció en la prueba que aquella obra tenía a veces la aridez del... desierto y no nos deslumbraron tampoco los esplendores del sol descritos en "crescendo" en dicha partitura como en las audiciones de otro tiempo, aunque hagamos, sin embargo, estima de algunos belos episodios que encierra el poema davidiano.

El maestro hoy fallecido optimista del buen gusto musical de nuestro público, no cedió en su noble empeño de consolidar en Barcelona los conciertos sinfónicos.

La "Sociedad Catalana" fué por él creada y dirigida y si a costa de grandes sacrificios pecuniarios llevó a cabo aquella ya remota y casi heroica campaña en el Liceo en la cual actuaron notables solistas extranjeros, siguió siempre trabajando con el necesario desinterés el maestro Nicolau en su laudable empresa que a algunos parecía temeraria en sus comienzos.

Ni tiempo ni espacio nos quedan para extendernos en la apreciación de los méritos del llorado maestro.

En su aspecto de autor sus obras de carácter sinfónico oportunamente aplaudidas y celebradas por diferentes públicos, ceden hoy el sitio de honor de su producción a sus poemas corales que son el orgullo de nuestro tan justamente admirado "Orfeó Català".

Ni es necesario siquiera alabarlas. ¿Quién no se conmueve profundamente al oír la portentosa "Mort de l'Escolà", de tan sabia y pulcra polifonía como inspirada en sus temas que son embeleso del oído y oración íntima para el creyente.

"La Mare de Déu", sutil de sentido armónico y también de ingenuidad ilical en el desarrollo. "Divendres Sant", enlace magistral del género religioso y el popular; lamentación sobria y a la vez fervida adoración del augusto Misterio.

28 febrer 1933

LOS QUE MUEREN

EL DOMINGO, A LAS TRES Y MEDIA DE LA TARDE, FALLECIO EN BARCELONA EL ILUSTRE COMPOSITOR DON ANTONIO NICOLAU

Anteayer, a las tres y media de la tarde falleció el ilustre compositor catalán, don Antonio Nicolau. Hace poco tiempo había sufrido un accidente, atropellándole un carro en el Paseo de la Industria, al atravesar la calzada frente a la Escuela Municipal de Música. Desde entonces, dada su edad avanzada, la salud del maestro Nicolau quedó bastante quebrantada. El jueves se encontró tan mal que guardó cama, no abandonándola ya, aun cuando el domingo por la mañana tuvo el propósito de hacerlo, faltándole las fuerzas.

LA NOTICIA CAUSA GENERAL CONSTERNACION

La noticia del fallecimiento del maestro Nicolau circuló rápidamente por Barcelona, causando general pesar.

En los centros musicales fue donde la noticia produjo mayor consternación. Los profesores de la Escuela Municipal de Música, acudieron enseguida a la casa mortuoria, calle de la Princesa, 59, para dar el pésame a la familia del ilustre compositor. Allí encontraron al director del Orfeo Catalá, don Luis Millet, quien al salir de orar ante el cadáver, muy emocionado, dijo que todo el carácter del Orfeo se debía al maestro fallecido.

EL PESAME DEL ALCALDE

En nombre del alcalde de Barcelona, fué a expresar el pésame de la ciudad a los familiares del señor Ni-

colau, el jefe de Ceremonial del Ayuntamiento, don José Ribé, notificándoles que serían tributadas las mismas honras fúnebres al maestro Nicolau que las que se rindieron al maestro Amadeo Vives.

También estuvieron dando el pésame a los familiares del difunto, los maestros Lamotte de Grignon y Pujols.

EL PRESIDENTE DE LA GENERALIDAD EXPRESA SU CONDOLENCIA

Acompañado de su secretario señor Alavedra, estuvo en el domicilio de los familiares del maestro Nicolau, el Presidente de la Generalidad, don Francisco Maciá, expresando la condolencia de Cataluña por la muerte del glorioso compositor.

Poco después acudió el Consejero de Cultura de la Generalidad, don Ventura Gassol, el presidente del Orfeo Catalá, señor Cabot, y el violinista Francisco Costa.

El escultor Renart sacó unos apuntes de la mascarilla de la cabeza yacente.

El cadáver del maestro Nicolau quedará hoy depositado en el Orfeo Catalá, donde será instalada la capilla ardiente, permaneciendo abierta al público de seis a nueve de la noche, y mañana de ocho a diez, pues la hora del entierro tendrá lugar a las once de la mañana.

En la portería de la casa mortuoria, los pliegos colocados se cubrieron rápidamente de firmas.

ron rápidamente de firmas, recibiendo gran número de telefonemas de condolencia, de particulares, entidades corales y corporaciones culturales y artísticas.

ORGANIZACION DEL ACTO DEL ENTIERRO

Para el mejor orden de este acto se ruega a los concurrentes al mismo y al público en general se atengan a las siguientes indicaciones:

El entierro saldrá del local del «Orfeo Catalá», por la puerta de la calle Alta de San Pedro, con el siguiente orden de acompañamiento:

Duelo de las autoridades y familia, Junta del «Orfeo Catalá» y profesores Escuela Municipal, coristas del «Orfeo Catalá» y otros orfeones, ciegos del Asilo de Santa Lucía, representaciones y comisiones, discípulos de la Escuela Municipal de Música.

Se ruega a los asistentes al entierro quieran organizar el cortejo en la calle Alta de San Pedro en el orden indicado, reservándose la entrada al local del «Orfeo» a las autoridades y delegaciones.

Se avisa a los socios del Orfeo Gracienc que deseen agregarse a la senyera de dicha entidad coral en el acto de acompañar los restos mortales del maestro Antonio Nicolau a su última morada, que se hallen antes de las once de esta mañana en el Palau de la Música Catalana, de cuyo local, transformado en capilla ardiente, saldrá el féretro.

Otra gran figura musical catalana que desaparece

Muere el maestro Nicolau. El duelo se ha enseñoreado en la ciudad. Recordábamos en estos días y en los que conmemoramos, el cincuentenario de la muerte de Wagner, el noble destaque de la figura de Antonio Nicolau. Sí, en verdad, que muy ligado y fundido con la inmensa obra wagneriana, se halla la figura musical de aquel que ahora, tras una labor culta y entusiasta, acaba de dejarnos para siempre.

A los de nuestra generación, Nicolau descubrió insospechados tesoros. Era en las postrimerías del pasado siglo, que el Maestro, figuraba al frente de la «Sociedad Catalana de Conciertos». Fué, en el viejo Teatro Principal y en aquellas memorables sesiones donde Nicolau, con los fragmentos sinfónicos wagnerianos alternaba en sus programas, las sinfonías de Beethoven y daba a conocer el prólogo de «Los Pirineos», de Felipe Pedrell. Y era en los conciertos del desaparecido Teatro Lírico donde Nicolau, aunado con el «Orfeo Catalá», y del que en su unión iba a continuar toda su vida, nos adentraba en los misticismos de la Consagración del Gral del «Parsifal» wagneriano. ¡Audiciones imborrables en las que vimos junto a la figura de aquel maestro que bajo un exterior robusto y fornido ocultaba un alma de artista dulce, delicada y poética a Luis Millet y a Amadeo Vives, que compartían las labores musicales del maestro!

Al maestro Nicolau, le debemos los barceloneses, el haber sido el primero que nos dió a conocer «La Condenación de Fausto» de Berlioz. De Nicolau, nunca podremos olvidar las famosas audiciones del Lírico, ya unos festivales wagnerianos, en los que oímos los principales fragmentos de la Tetralogía. Eleonora Blanc, el tenor Cazaneuve, el barítono Francisco Puigener... Todo ello, era por allá 1895. Digamos también que gracias a la iniciativa de Nicolau, en dieciséis conciertos matinales (del noviembre de 1896 al domingo de Carnaval de 1897), pudimos oír las Nueve Sinfonías beethovenianas, aunque el último tiempo de la Novena, interpretábase sin coros ni cuarteto vocal. Para que así fuese debíase esperar a que con la «Oda a la Alegría», tuviera nutrida masa coral el «Orfeo Catalá». En los conciertos cuaresmales del Liceo, del año 1900, finalmente Nicolau con su orquesta y Millet con sus invictos cantores, realizaron el prodigio. Recordemos que fué también Nicolau, quien por allá 1897, nos trajo al Lírico a un muchacho alto, rubio, de treinta y tres años de edad.

¡Era Ricardo Strauss! «Don Juan», «Muerte y transfiguración» y «Guntram», hacían su aparición en Barcelona y los magicismos orquestales, nos volvían locos. Era Nicolau, quien volvía a contratar a Strauss, en 1901. Y el gran compositor alemán triunfaba nuevamente con «Una vida de héroe», «Las travesuras de Till Eulenspiegel» y dirigía a nuestro «Orfeo Catalá», el famoso «Capvespre» ormonizado a dieciséis voces.

Obra cultural, variada, pródiga y rica la que realizaba el músico catalán.

Cultivador del poema sinfónico del que Nicolau era un apasionado, dedicóse a él, en sus mocedades, con todo entusiasmo. Así lo demuestran sus concepciones «El triunfo de Venus» y «Hénora». En 1882, estrenó aquel en París y por la crítica parisina de aquella época, vióse enaltecido. En Madrid (y fué en 1887), estrenó una chispeante ópera cómica, titulada «El rapto». Una de sus primeras producciones escénicas, fué su ópera «Costanza», que se estrenó en el Liceo. Compuso también, una gran escena dramática que tituló «La Tempestad» y que cantó el tenor Francesco Tamagno. En Boston, se oyó un poema sinfónico, titulado «Spes». Su «Danza anakota» se popularizó en los conciertos barceloneses.

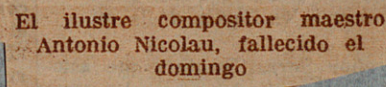
La labor que cuenta, la positiva, la que quedará del compositor Antonio Nicolau, es sin duda la coral. ¿A qué aquilatar ahora los méritos de «La mort del escolá»? De la que dijo el ilustre crítico Rafael Mitjana, «que es tan intensa composición y de tan dulce ternura que hace pensar en los divinos frescos del Beato Angélico o de Benozzo Gozzoli».

Todos conocéis el valor que encierra «Captant», «Divendres Sant» y sobre todo «La Mare de Deu», a nuestro entender la más emotiva obra del compositor catalán.

Muere Nicolau, dejando una obra cultural y de desvelador y despertador de la musicalidad barcelonesa. El reconocimiento así como la gratitud de los catalanes deberá acompañar siempre a su ilustre figura. Realizó obra pedagógica notable en la Dirección de la Escuela Municipal. Fué un gran adorador de nuestra tierra. A las luchas de la vida artística y a los arrebatos pasionales siguieron con los años la calma del éxtasis. La verdad es que al alejarse de la dirección de conciertos, Nicolau se entregó plenamente a la composición. Pospuso a los triunfos desbordantes la conmoción del sentimiento.

Que el dolor unido a la admiración por el maestro venerado todos le acompañen en su tránsito.

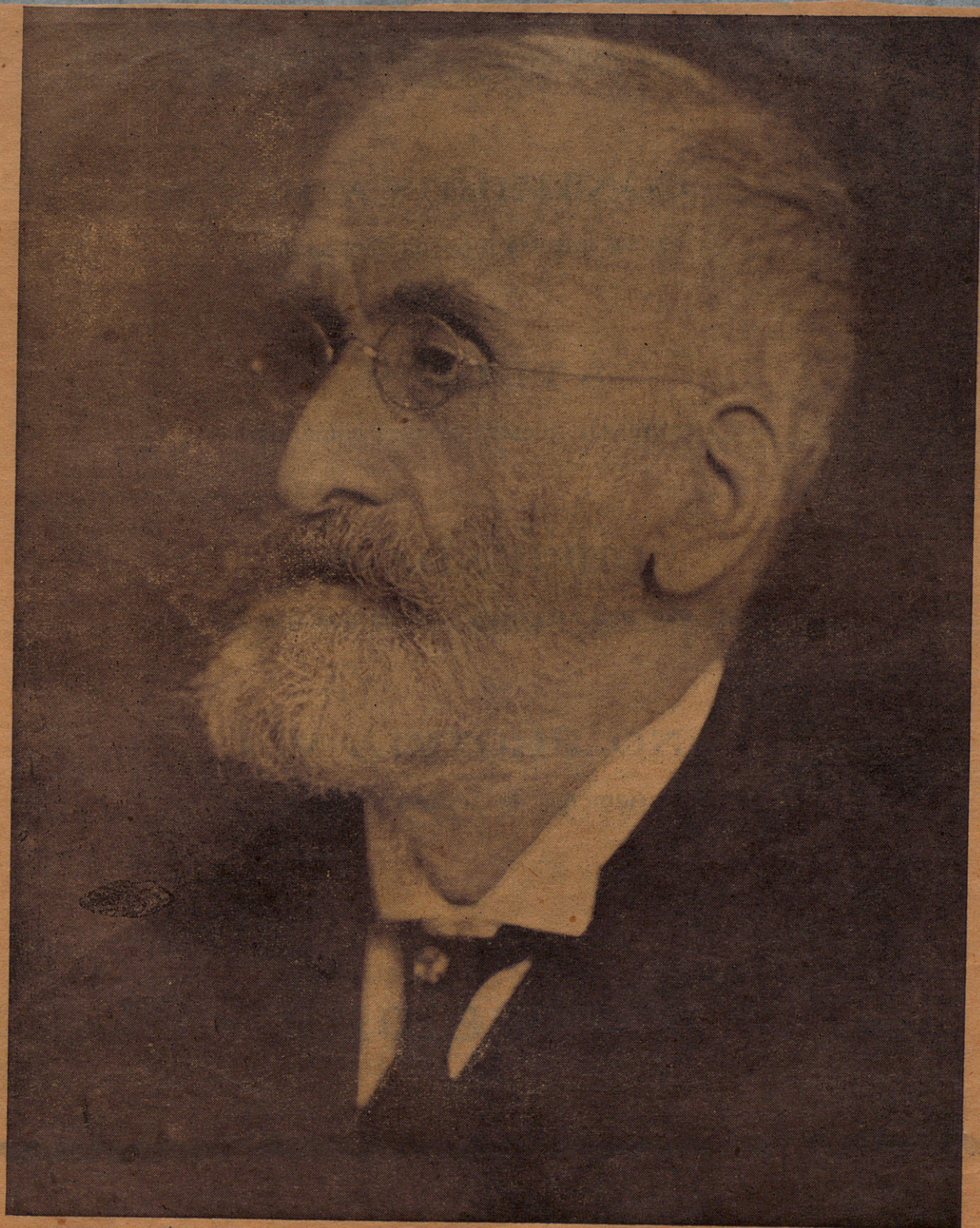
Rafael MORAGAS

El ilustre compositor maestro Antonio Nicolau, fallecido el domingo

DIARI DE BARCELONA

28 febrer 1933

EL MAESTRO D. ANTONIO NICOLAU, ILUSTRE COMPOSITOR, EX DIRECTOR DE LA ESCUELA MUNICIPAL DE MUSICA, QUE FALLECIO EL DOMINGO

A PUBLICITAT

NUM. 18.270.—PREU: 15 CENTIMS

BARCELONA, DIMARTS, 28 DE FEBRER DE 1933

MTA: CARRER BARBARA, 41 i 43. — TELEFON 19603

REDACCIO I ADMINISTRACIO: CORTS CATALANES, 589, 1.er, TELEFON 11430

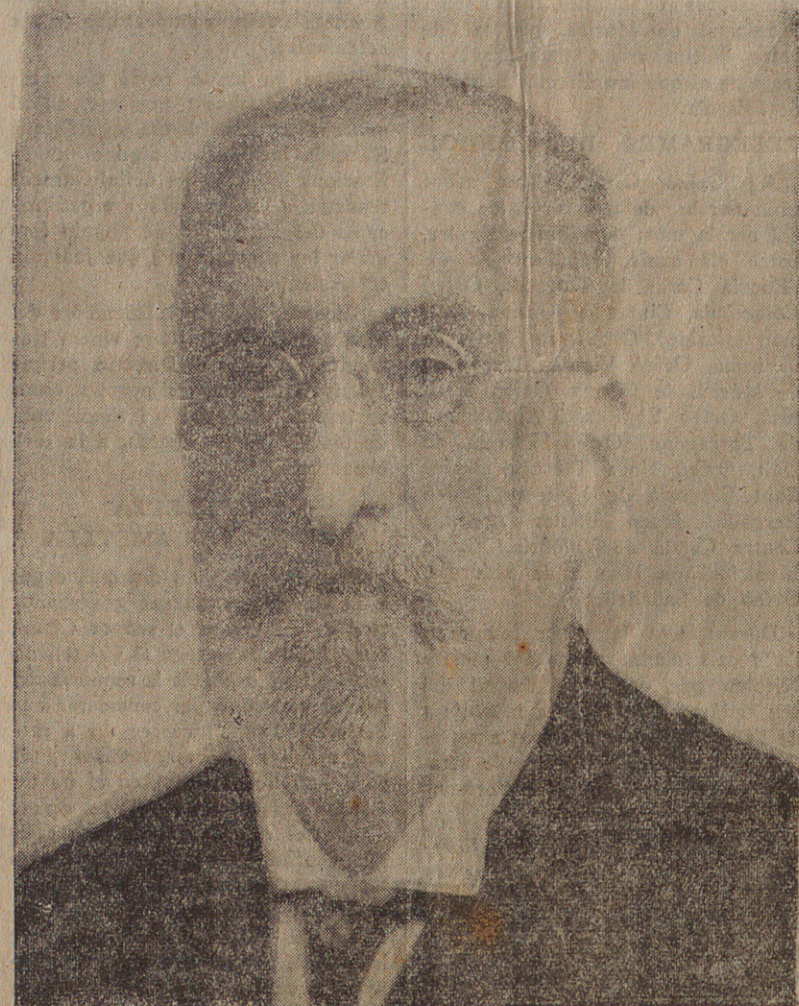
Sastreria F. VEHILS VIDAL

7, Pl. Universitat, 7

Direcció M. Pellicer

Rebuda la primera col·lecció de
novetats del país i estranger per
a la temporada de Primavera
Preus limitats

La mort del mestre Nicolau

El Mestre ha mort! El músic excel·lent, l'home bo, recte, magnànim, generós, aquell qui fou el principal impulsor del moviment musical a Barcelona; aquell qui esmerçà com cap més les seves activitats en benefici exclusiu de la seva Barcelona; el qui ens llegia l'exemple més pur i fefaent d'una abnegació sense límits; el qui, en una vida més espiritual que no pas material, es recolgué voluntàriament, abnegadament, en la direcció de la nostra Escola Municipal de Música per tal que, a l'impuls de les seves orientacions, poguessin les joves generacions adquirir formació completa, sadollant-se d'ensenyançes i experiències musicals en un ambient de la més alta espiritualitat. Aquest era l'anhel del Mestre i ell predicava amb l'exemple! I en aquest apostolat féu donació il·limitada de tot el bo i millor de la seva ànima privilegiada.

Ara, el mestre Nicolau ja no és entre nosaltres! Els inacabables sofriments físics que han vingut flagellant sense treva la seva naturalesa, a conseqüència de l'accident que, fa cinc anys, posà en greu perill aquella existència que ens era tan cara, han esgotat les seves forces i ens l'han arribat per a sempre! Q. E. P. D!

El mestre Nicolau abandona la vida terrenal deixant darrera seu una estela gloriosa que irradia de la bellesa immarcescible dels seus admirables poemes corals, d'aqueixes produccions modèliques, les quals bastien alhora la glòria del gran músic que les escriví i la de l'Orfeo Català per al qual foren escrites.

El mestre Nicolau, home de vida totalment interior, d'una sensibilitat agudíssima, d'una mentalitat privilegiada, no podia produir altra música que aquella que reflectís fidelment aqueixes qualitats. El seu art s'adreçava als esperits cultes, a les ànimes sensibles. Qui en dubti, que recordi la sublimitat del seu poema "Captant", obra en la qual s'acoblen en perfecte consorci la tècnica més depurada i la més intensa musicalitat. I en aquesta obra, com en les meravelloses glosses de "El noi de la Mare" i de "La Mare de Déu", hi trobem l'alta exemplaritat del mestre en quant a compositor.

Com a pedagog, els qui havem tingut el goig d'èsser els seus deixebles, podem testimoniar la profunditat de les seves ensenyances, l'elevació del seu concepte, la idealitat que el guiava tothora. Calia, sí, que el Mestre se sentís estimulat per l'afany d'investigació del deixeble. Això assolit, cada frase del Mestre era tot un tractat, no solament de música, sinó d'alta estètica, d'humanitat. En cada mot traspuava la bonesa de l'home tant com la grandesa de l'artista.

Com a director d'orquestra, la seva honrada artística, la parquedat del seu gest, motivaren que alguns el titllessin de "fred"!... Aquests enyoraven, en la faiscó com el Mestre conduïa la seva orquestra, el gest espectacular, teatral, d'altres directores, perquè no podien copsar la justesa, la profunditat de les seves interpretacions, la vida interna que aquestes assoliren sempre. Ah! si el mestre Nicolau no hagués cessat massa d'hora en aquesta modalitat del seu art, quines i quantes lliçons no ens hauria donat als directors actuals!...

I no puc pas silenciar l'altre aspecte del nostre gran músic: el seu ferm nacionalisme musical, clarament contingut en les seves produccions

corals, aquelles que revelaren la veritable personalitat del Mestre.

La mort del mestre Nicolau constitueix una gran pèrdua per a Catalunya. Però ell viurà sempre en el cor dels qui havem après d'ell l'amor a la gran música i als grans músics, i les seves obres li guanyaran l'estimació i l'admiració de les noves generacions, quan aquestes tinguin esment de la grandesa de l'exemple llegat pel Mestre gloriós.

J. LAMOTE DE GRIGNON
(Continua a la pàg. 2)

Les autoritats a l'entrada del clos de Can Nadal, de Sant Feliu de Llobregat, amb motiu de l'ocupació oficial i obertura al públic de la finca

L'incendi del Reichstag es creu que és intencionat

Berlín, 27. — S'ha declarat un incendi al Reichstag, que es creu intencionat.

El foc començà a les nou del vespre. Immediatament acudiren al lloc del sinistre tots els bombers de Berlín.

Ha estat detingut un comunista de nacionalitat holandesa, i la policia ha voltat les immediacions del Reichstag no sols per a facilitar la labor dels bombers, sinó per suposar que dins l'edifici hi ha algunes persones sospitoses.

El comunista detingut fou conduït al lloc de policia de la porta de Brandenburg, on, segons sembla, confessà de pla.

La policia creu que el foc prengué en vint o trenta llocs diferents mitjançant flascons de gasolina.

Com que l'edifici resta gairebé desert després de les operacions administratives, s'admet que els incendiaris han dispoat de tot el temps que han volgut per a preparar l'atemptat.

El saló de sessions ha quedat completament destruït, així com també el corredor immediat, els passadissos i algunes oficines.

Els danys causats pel sinistre es calculen en diversos milions de marcs, i es creu que els treballs de reparació duraran alguns mesos.

La notícia de l'incendi del Reichstag s'ha estès per tota la capital com un reguer de pólvora, i una enorme multitud de curiosos ha tractat d'arribar a la Plaça de la República, on hi ha instacat el Parlament, però la policia havia adoptat rigoroses precaucions, i ningú no ha pogut trencar la barrera d'agents, fins al punt que els periodistes han hagut de vèncer greus dificultats per poder complir llur comès.

(Continua a la pàgina 7)

El desordre als nostres camps

Paraules d'un turmentat

Reportatge de CARLES SENTIS

El pacífic rabassaire torna del Mercat

La seva descripció física

Els meus treballs tindria per a identificar-lo. En tot cas hauria d'ésser per mitjà de la veu, a despit que aquesta no m'arribava clarament a les orelles. I no es cregui que es tractés d'una mascarada, no; ni n'era el temps ni l'home estava pas de broma. El tenia al meu davant tan seriós i dret com un esparrec, arran de la cuneta de la carretera, a tres quilòmetres de Montblanc.

Feia molt fred i vent, però "ell" es veu que el recaptava molt estranyament, puix que si bé del coll en avall vestia com hauria pogut fer-ho en ple maig: pantalons de vellut i una "garibaldina" o jersei—d'allí en amunt anava suficientment tapat per anar a hivernar a les geleres de la Groenlàndia: un ample tapaboques li donava més voltes pel coll que si hi tingués una serp boa entortolligada. El seu cap estava enfardat dintre el tapaboques; ambdues coses formaven un paquet, la tapadora del qual era la gorra. Sota la pala d'aquesta, en la semipenombra, uns vels que, junt amb unes peludes munyques que no aconseguien amagar les butxaques dels pantalons, on tenia enterrades les mans, eren els seus únics membres que sorgien a l'exterior.

Diàleg a través d'un tapaboques

Les seves primeres paraules no les vaig entendre perquè tantost acabaven de passar treballlosament a través del tapaboques el vent, sense deixar-les arribar a la meua orella, se les enduia amb velocitats que oscil·laben entre els cinquanta i els cent per hora.

—Com heu dit?
—Que si heu de prendre la llista de tots els paguesos esteu ben fregit.

—No; no ho he pas de fer això.
—Bé, però heu de tractar amb els paguesos, no?; doncs és igual: us tornareu boig. Amb les baralles que ara hi ha: "la bogeria del món"; us giraran el cervell.

—Quines coses de dir! Tanmateix vos en sou de pagès.

—Jo me'n pogué desfer! ¡Fa una temporada que porto un empipament!... No veieu que estic mig renyit amb els de la societat. ¡Me n'han dit de coses: traïdor a la causa, han afirmat que se m'havia aturat el cervell!... no sé quantes coses més... Tot d'ençà que va venir un senyor Mestre.

—Francament, no s'hauria de permetre que un senyor Mestre es fiqui en aquestes qüestions.

—No vull dir el d'estudi, no. És un senyor que es diu, no Mestre—qualsevol diria que teniu les orelles a cal fer—, sinó Mestres, crec que és de Vilafranca; va venir ací a Montblanc (senyala la població); per fi puc veure una part tan important de la seva persona com una mà) una setmana abans de Nadal. Diu que va reunir tota la societat de parcers i mitgers i els va dir que hi anava en nom i de part de la Generalitat. Els va sermonejar tot recomanant-los que no donessin ni el terç, ni el quart, ni el cinquè; només una mica, perquè no sigui dit. Els diputats, els directors, d'ací a pocs dies—afegí—aniran a Lleida a dir el mateix; és una ordre per a tothom.

L'origen dels seus maldecaps

Uns de la reunió van explicar a aquell senyor que alguns dels parcers allí presents havien donat als amos les parts de les olives igual que anys passats; xiquets!, ¡com els va renyar! Els va dir traïdors a la causa de la classe i tot de coses,

és a dir, tot el que ara em diuen a mi.

—I doncs: ¿què és el que heu fet vos?

—Sí, mira... que ara per la collita de les olives vaig donar les parts a l'amo com els altres anys.

—Però... deixeu-me que us ho expliqui tot; a la societat ja ho vaig fer, però no me'n feren cas: Jo ja n'estic de conforme amb els rabassaires. Del tot conforme. Sí, senyor: es hem de quedar amb més part de la collita. Si d'aquí endavant ho fésim així opino que restaríem bastant apedaçats, i no cal arribar a això de quedar-nos amb tot, tot. Entre poc i massa, sabem.

—Per aquestes raons jo, per la verema, em vaig quedar les parts com tots els altres de la societat. L'amo, amb el qual ens "fem" molt, això és, som molt amics des de menudots, menudots, em vingué a trobar i d'amic a amic, això sí, em digué que jo el robava, que era un lladre, etc., etc.

—En bona reïe, aquest retret em va saber molt de greu, perquè jo sóc un tros de pa i ni poc ni molt m'assemblo a aquests (alludeix a certs impugnadors seus), que són capaços de robar les ferradures d'un cavall corrent. Jo li vaig respondre així mateix: "Mira, és cert que tant, tant, tampoc no m'ho voldria quedar... però que hi faré, pobre de mi, si els de la societat ho volen. A més, això de robatori no, eh!—ho vaig dir enfadat, no us cregueu—, perquè si ho prenc i la guàrdia civil no em diu res senyal que és meu..."

—Però, què tants diantres!, ve la collita de les olives i com que al meu "tros" només tinc una dotzena d'oliveres, no valia la pena de quedar malament amb l'amic, i... vaig... i li dono els sacs com sempre.

Semblances entre l'amo i la dona

—I és que, s'ha de reconèixer, amb l'amo no s'hi pot estar massa ballat. Jo sempre dic que en això passa el mateix que amb la dona. A la de casa moltes vegades l'enganyeries al botavant (no va dir botabant) d'una empena o d'un carxot, però penses: ¡i demà qui t'ha de portar el dinar al defora?, ¿qui t'ha de posar aquest vespre els draps calents al pit per a guarir el refredat? i... psee!... acabes per no fer-li res. Amb l'amo passa molt semblant. Ningú com ell—de menut heretà la terra de son pare—sap quins cultius convenen al "tros", i ¡amb qui t'has d'entendre sobre si ací cal plantar morenc o naps i allí pebrots o albergínies?, ¡amb qui s'han de calcular els quilos de sofre?, i ¡qui ha de col·laborar amb tu per a comprar el sulfat?

De tot això ara fa un parell de mesos i, per un parell de sacs d'olives, vaig preferir portar-les a l'amo.

Qui acabarà tenint les "forces"?

—Aquest és, precisament, el meu turment; no sé si decantar-me pels uns o pels altres. Amb tantes coses com succeeixen ja no sé ben bé qui les té les "forces"—(és corrent a les comarques de per allí anomenar força o forces del dret o de les lleis)—; abans els amos tenien totes les que hi pugui haver a cal notari, però, xiquet!... avui sembla que estan de la banda dels parcers, de la banda nostra, perquè jo, ja ho veig, acabaré per anar sempre amb els de la societat; ells ja ho diuen: sempre amb els de la classe.

—Els propietaris? Uil! quanta feina tindran per a ressuscitar. Mala cosa és anar massa amb ells..., ben

La mort del mestre Nicolau

(Ve de la primera pàgina)

"A Montserrat tot plora.
tot plora d'ahí ençà".

El seu cantor més inspirat, després de Verdguer, és mort! El músic ha anat a reunir-se amb el seu poeta al regne de l'eterna harmonia, i tot Catalunya plora també, altra vegada, la pèrdua d'un fill amat, d'un dels seus artistes més il·lustres i més genuïnament representatius de l'art musical català.

El mestre Nicolau era un dels nostres músics de més sòlida formació i d'un temperament més eminentment català. Tota la seva obra està arrelada en les capes més profundes de l'ànima racial. D'elles es pot dir que parteix tot el renaixement musical català, car elles han estat, per a la majoria dels músics catalans i d'una manera més o menys directa o sensible, el model inspirador que ha donat sabor i caràcter a l'escola polifònica catalana.

No podem parlar del mestre Nicolau sense pensar tot seguit en l'Orfeó Català. Hom no sabria pas dir si el mestre ha fet l'Orfeó o l'Orfeó el mestre, tan compenetrats, tan profundament lligats estan aquests dos noms en la història del nostre renaixement. Així com el poeta s'inspira en la contemplació o en record de la natura, hom diria que el mestre Nicolau, en concebre els seus esplèndids poemes corals, pensava i s'inspirava en l'Orfeó, en el so exalador de l'Orfeó, expressió musical dels sentiments catalans en ço que hi ha en ells de més alt i més pur. En canvi, l'Orfeó i el sentiment genial del mestre Millet s'anaven caracteritzant, refinant i prenent una personalitat inconfusible amb el contacte i l'estudi profund de l'obra coral del mestre Nicolau.

El mestre Nicolau ha fet també, sense gestos espectaculars, sinó modestament, fermament, seriósament, "tocant sempre de peus a terra (cosa poc corrent entre els nostres pedagogs), una gran obra cultural durant els trenta-cinc anys de dirigir l'Escola Municipal de Música, la qual sota la seva direcció ha esdevingut el primer centre d'ensenyament musical, no solament de Catalunya, sinó també de tota la Península. Gairebé tota la generació actual de música ha sortit de l'Escola Municipal de Música. Gràcies al mestre Nicolau, servidor honest de la ciutat i de l'art (malgrat l'abandonament i la indiferència a què tots els ajuntaments han tingut l'Escola de Música), Barcelona compta amb un centre musical en el qual s'han format no solament gairebé tots els millors músics indispensables a les necessitats d'una gran urbs, sinó també molts artistes que amb llur actuació personal han donat categoria artística a la nostra Catalunya davant de tot el món musical estranger.

Ara, tota l'obra artística i pedagògica de l'autor de "La mort de l'escola" l'ha recollida fervorosament el mestre Millet en el seu doble aspecte de director de l'Escola de Música i de l'Orfeó Català. No podia pas anar a millors i més llegendes mans. El mestre Nicolau haurà tingut no solament el dolç consol de morir després d'una vida gloriosa i fecunda, sinó també el de saber que la seva obra ha estat recollida per les mans delicades i sàviament guiadores del deixeble amat.

Que Déu hagi acollit l'ànima del gran músic Antoni Nicolau, cantor de la fe i de la pàtria, model d'artistes i de

repòs i tots tan hipotecats... fora de don Ferran... no el coneixeu?, és cunyat del ministre de Finances a Madrid; aquest és potser únic fort de Montblanc. Mireu jo en coneix un que està tan atropellat que fins porta ulleres de ferro..., bé, ja m'enteneu..., de ferro les muntures; ara que els vidres em sembla que també els estalvia... són petits, petits..., amb prou feines li tapen les ninyetes.

—En canvi nosaltres, els parcers, diuen que cada dia agafarem més forces; els diputats que ens defensen així que trameten a qualsevol que es posi dur una carta amb un sobre on es llegeix: "Generalitat de Catalunya" xiquet! es posa més fi que si l'haguessin untat amb oli.

—A veure, a veure, què passarà quan arribi la collita del blat. Això és un dir-vos-ho a vós; em sembla que per aleshores m'hi pensaré molt a descontentar els meus.

—M'agradarà veure què farà el governador... sí, sí, que badi, mira... el que hi havia l'any passat ja s'ho va trobar... el cas que n'hi fèiem!... durant la verema va fer enganxar uns bàndols per les parets dels pobles... i potser creureu que els llegien, no? Doncs us equivoqueu. En molts pobles d'ací prop, col·lectivament, hom hi anava a fer aigües menors... i té: no succeï res; per això dic que quasi ja no hi crec en les forces...

Tot xerrant havíem fet camí—malaurats de nosaltres si haguéssim estat parats; encara hi fórem ara, ben erts i glaçats—; que quan arribàrem al poble era ja l'hora de dinar ho provaven a bastament aquells crits—només s'escolten als pobles tranquils—de ritme tan ascendent com allargassat: TO-NE-T, amb el qual les mares criden la mainada un minut després d'haver "tirat" l'arròs a l'olla.

CARLES SENTIS

(Seguirà.)

(1) Vegeu LA PUBLICITAT dels dies 12, 15, 17, 19, 22 i 24 de febrer.

mestres, l'obra del qual figurarà dignament al costat de la dels millors polifonistes de tots els pobles i de tots els temps que han il·lustrat la Història de la música.

J. GIBERT-CAMINS

DADES BIOGRÀFIQUES I BIBLIOGRÀFIQUES

El mestre Nicolau nasqué a Barcelona l'any 1858, i estudià amb els mestres Joan Batista Pujol (piano), i Balard (tècnica i composició). Terminat el batxillerat, començà la carrera de metge, que abandonà, però, per a dedicar-se únicament a la música. Abans dels vint anys havia ja escrit algunes obres interessants, i en 1878 es representaren al Teatre del Liceu fragments de la seva òpera "Constanza". Per tal d'ampliar els seus estudis i respirar, a més, un ambient més intens que el barceloní d'aquells temps, Antoni Nicolau es traslladà a París, on visqué uns vuit anys. Escriví, a la capital de França, entre altres obres menys importants, els poemes simfònics "El triomf de Venus" "Spes" i la llegenda per a orquestra "sol" i cor "Henora". "El triomf de Venus" fou executat a París l'any 1882 amb gran èxit. També s'executà a Barcelona, l'any 1886. (Concerts del Teatre del Liceu.

L'any 1886 organitzà una sèrie de concerts simfònics al Teatre del Liceu, i dirigí entre altres obres (aleshores ben noves per a l'aficionat barceloní), l'òpera simfònica "El desert", de Felicià David, i la "Dammació de Faust", de Berlioz. Des d'aleshores, el mestre Nicolau dirigí sovint les nostres orquestres. Fou el director dels nostres concerts simfònics. En crearse, doncs, la Societat Catalana de Concerts, el mestre Nicolau esdevingué el seu director. I enfront d'aquella ben simpàtica entitat, les primeres sessions de la qual s'organitzaren al Teatre Líric (1892 i 93) i al Teatre Principal (1893), l'autor de "Captant" dirigí, entre altres coses, belles pàgines de Wagner i de Beethoven. Entre les pàgines de Wagner esmentem "Sigfrid-Idill" i els preludis de "Tristany", de "Els mestres cantaires", del "Vai-xell fantasma", del "Tannhauser", i la consagració de "Parcival", pàgines que avui ens són evidentment familiars, però que aleshores eren aquí ben noves. Recordem encara la impressió profunda que causà entre els nostres aficionats el fragment ja esmentat de "Parcival", en l'execució del qual col·laborà l'Orfeó Català. El mestre Nicolau dirigí també obres de Weber, Schumann, Mendelssohn, etc.

Citem també les tandes de concerts dels anys 1900 i 1901. L'any 1900 el mestre Nicolau dirigí la "Novena simfonia". Abans havia ja dirigit les vuit simfonies del gran Sord. Fem també constar que l'Orfeó Català col·laborà a l'execució de la "Novena simfonia". El mestre Nicolau dirigí també aleshores el "Requiem", de Berlioz. Esmentem també el concert que dirigí Ricard Strauss i en el qual s'executaren alguns poemes simfònics del gran músic alemany i, a més, la seva composició coral, per a 16 veus, "Cap al vespre, que l'Orfeó Català interpretà.

No oblidem de consignar també que el mestre Nicolau no oblidà en els seus programes els compositors nostrats. Dirigí, doncs, produccions de Pedrell, Albéniz, Granados, Millet, etcètera.

L'any 1896, Antoni Nicolau fou nomenat director de la nostra Escola Municipal de Música. I allà esmerçà, també, el bon mestre la seva activitat. Sota la seva direcció, l'Escola Municipal progressà, esdevingué important, i excel·lents músics han ja eixit de l'esmentada Escola.

Amb elements de l'Escola Municipal de Música, units, de vegades, amb l'Orfeó Català, de vegades amb altres entitats, Nicolau organitzà sovint, al Palau de Belles Arts, importants festivals. En un dels esmentats festivals s'estrenà, precisament, l'"Himne al·legòric", "Cant a la memòria del doctor Robert" i "Jesús als nois".

Els nostres solistes demanaren sovint, també, la col·laboració del mestre Nicolau, per a dirigir llurs concerts. Recordem, per exemple, els nostres també malaguanyats artistes Albéniz, Vidiella i Malats.

La característica de les interpretacions del mestre Nicolau enfront de l'orquestra era l'equilibri, el seny, la profunditat. Dirigí sempre amb bella dignitat, i fugí tothora, sistemàticament, dels grollers efectismes. A causa d'això els auditors superlatius el trobaven, de vegades, una mica fred. Servem, sobretot, el millor record de les seves interpretacions admirables de les Simfonies de Beethoven i de la consagració del "Parcival".

Esmentem ara les creacions del mestre Nicolau. Ultra les que hem ja esmentat, cal ara recordar les següents: "Un raptó", obra que s'estrenà a Madrid amb el més gran èxit, a la qual la crítica dedicà francs elogis, i que els teatres hispànics tenen ja oblidada; "El corazón de fuego", estrenada al Tivoli, de Barcelona, l'any 1895, i de la qual s'ha executat, més d'un cop, en els nostres concerts, la bella "Dansa anakota"; "Himne del poeta", "La mort de l'escolà", "La Mare de Déu", "Divendres Sant", "Entre cors", "Jesús als nois", "El noi de la mare", "Teresa", "Captant", "La mort del soldat", "Salve regina", "Cançó de la moreneta", "Cançó dels escolans", "Cançó del pelegrí" (cor d'homes), "Cançó dels llauradors" (cor d'homes) i "Cançó de la rosa".

LA MORT

Prop de dos quarts de quatre de la tarda del diumenge deixà d'existir el mestre Nicolau, al seu domicili, carrer de la Princesa, 59. L'assistiren en els seus darrers moments la seva esposa i fills.

La nova circulà ràpidament per Barcelona i causà la consegüent consternació.

El mestre Nicolau es trobava molt delicat de salut d'ençà que l'atropellà un carro al Passeig de la Indústria, quan sortia l'eminent compositor de l'Escola Municipal de Música. La seva edat avançada i les complicacions que es presentaren en aquests darrers dies l'obligaren a fer llit el dijous, i ja no el deixà, si bé ahir al matí intentà aixecarse, i desistí del seu propòsit en veure que li fallaven les forces.

Als centres musicals barcelonins causà la trista nova la consegüent consternació, i acudiren immediatament a la casa mortuòria moltes delegacions, entre elles una nombrosa de professors de l'Escola Municipal de Música.

El primer d'arribar al domicili del mestre Nicolau fou el director de l'Orfeó Català, senyor Lluís Millet, qui, emocionat, orà uns moments davant del cadàver.

En sortir, molt afectat, digué: —Les obres del mestre Nicolau són les que han donat caràcter a l'Orfeó Català.

El cap de Cerimonial, senyor Ribera, visità a les primeres hores de la tarda els familiars del senyor Nicolau, i els donà, en nom de l'alcalde, el condol de la ciutat, i indicà, així mateix, que serien tributs al cadàver del mestre Nicolau els mateixos honors que es reteren al mestre Vives.

Els plecs col·locats a la porteria es cobriren tot seguit de signatures.

Estigueren també a testimoniar el seu condol als familiars del finat els mestres Lamotte de Grignon i Pujol.

L'escultor Renart tragué uns apunts i emmotllà el rostre del mestre Nicolau. Aquest fou traslladat ahir a l'Orfeó Català, on fou instal·lada la capella ardent, que estigué oberta al públic de les sis a les nou del vespre, i avui, de vuit a deu.

L'enterrament tindrà lloc avui, a les onze del matí, i promet constituir una grandiosa manifestació de condol.

El President de la Generalitat, senyor Francesc Macià, acompanyat del seu secretari, senyor Alavedra, estigué al domicili de la família del mestre Nicolau, per tal de donar-li el condol.

També hi acudiren, amb el mateix motiu, el conseller de Cultura de la Generalitat, senyor Gassol; el president de l'Orfeó Català, senyor Cabot; el violinista senyor Costa, i moltes altres personalitats, que sentim no recordar.

L'ENTERRAMENT

Com ja havem dit, l'enterrament tindrà lloc avui, a les onze del matí, i sortirà de l'Orfeó Català.

ORGANITZACIÓ DE L'ACTE DE L'ENTERRAMENT DEL MESTRE NICOLAU

Per al major ordre en aquest acte es prega als concurrents i al públic en general que s'atenguin a les següents indicacions:

L'enterrament sortirà del local de l'Orfeó Català per la porta del carrer Aalt de Sant Pere amb el següent ordre d'acompanyament:

Dol de les autoritats i família. Junta de l'Orfeó Català i professors de l'Escola Municipal.

Cantaires de l'Orfeó Català i altres orfeons.
Ceguets de l'Asil de Santa Llúcia.
Representacions i comissions.
Deixebles de l'Escola Municipal de Música.

Es prega als assistents a l'enterrament que vulguin organitzar el seguici al carrer Alt de Sant Pere per l'ordre indicat, reservant-se l'entrada al local de l'Orfeó a les autoritats i delegacions.

Amb motiu de l'enterrament del mestre Nicolau (A. C. S.) es prega que avui, dimarts, dia 28, a tres quarts d'onze del matí, es trobin els professors a l'Orfeó Català, i les professores i alumnes, a l'Escola Municipal de Música, per tal de retre l'últim tribut d'admiració i respecte al que fou director honorari de l'Escola.

TELEGRAMES DE CONDOL

A l'Orfeó Català s'han rebut gran nombre de telegrams de condol per la mort de l'il·lustre mestre, entre els quals recordem els de l'Escola Coral de Terrassa, Orfeó Cossetània, Ciutat de Girona, Dalmau (alcalde), Orquestra Simfònica de Iroña, Orfeó Vigatà, Associació de Música de Girona, Orfeó Manresa, Orfeó El Roser, Ajuntament de Tarragona, Orfeó Premià de Dalt, Orfeó Nova Tàrraga, Amics Cant Gregorià de Manresa, Orfeó Bergadà, Josep Planes Argemí, Centre Català de València, Escola Municipal de Música de Manresa, Orfeó de Sabadell.

Durant tota la tarda fou gran l'afluència d'admiradors del mestre Nicolau que desfilaren davant del seu cadàver a la cambra mortuòria de l'Orfeó. També acudiren a retre-li homenatge gran nombre de mestres de música i directors d'orfeons de la ciutat i forans.

Al voltant del túmul es col·locaren les corones de flors que es rebien, així com les senyeres dels orfeons Montserrat, de Sans, Atlàntida, Centre Moral Instructiu de Gràcia, Asil Empar de Santa Llúcia, Martinenc, Schola Orpheonica, Roser i Gracienc. Els cantaires de l'Orfeó Català vetllen les preuades despulles del mestre. Arribaren les senyeres del Centre Social de Betlem, Schola antorum de la Pia Unió de Sant Miquel Arcàngel, Orfeó Sarrià, Orfeó L'Eco de Catalunya, Orfeó Barcelonès, Orfeó Badaloní, La Violeta d'En Claver.

Prop de les vuit del vespre hi arribà el senyor Cambó, que resà, agenollat, davant del cadàver durant bona estona; també l'ha visitat el senyor alcalde.

El túmul està voltat de ramells i corones de flors, ofrena de l'Orfeó Català, Escola Municipal de Música, senyora Sancristòfol vídua de Folch, senyora Roig de Mercadal, senyor F. Alfonso Ferrer i senyora i de diverses deixebles i professors de l'Escola Municipal de Música, l'esposa i fills del mestre, de l'Orfeó de Sans; secció de senyoretes de l'Orfeó Català, Orfeó Badaloní.

Van rebent-se nombroses comunicacions de condol de les principals entitats i organismes musicals de Catalunya.

Els plecs de firmes s'omplen ràpidament, i hi han signat les figures més rellevants del nostre món musical.

També l'ha resat corporativament la Schola Cantorum de la Pia Unió de Sant Miquel Arcàngel.

Els senyors sacerdots que visiten les preuades despulles resen una absolta.

A la sala de juntes de l'Orfeó hi ha exposada la mascareta del difunt, feta per l'artista senyor Dionís Renart, així com un apunt colorit del mestre Nicolau al seu llit de mort, del dibuixant senyor Joaquim Renart. Ambdues obres són molt reeixides i mereixen grans lloances.

PARLAMENTARIS

Es refereix després d'haver dit que la ponència és el resultat de les reunions, perquè tots els congressistes puguin formular les observacions que judiquin encertades i pugui projecte ésser sotmès a l'Assemblea amb el màxim d'assessoraments.

El senyor Peypoch, en representació de la Ponència, dona compte del projecte d'Estatuts que aquesta ha elaborat, assenyalant les diferències més notables amb el que regeix actualment.

Es té un ampli canvi d'impressions sobre aquest projecte, en el qual intervenen diversos delegats. S'acorda introduir-hi algunes modificacions i enviar-lo definitivament redactat a les entitats i organitzacions del Partit perquè puguin formular les observacions que judiquin convenientes.

S'acorda celebrar l'Assemblea del Partit el dia 12 de març vinent i es faculta el Consell Directiu perquè assenyalí les normes per les quals es regirà l'Assemblea i tingui cura de tot el que es refereix a la seva organització.

UNA LLETRA DEL SENYOR AMETLLA

El senyor Nicolau diu que, degut a haver estat nomenat governador civil de Barcelona el senyor Claudi Ametlla, aquest pregà al Consell directiu que li acceptés la renúncia del lloc de conseller, per considerar que l'exercici d'aquell càrrec no li permet atendre els compromisos derivats d'un lloc dirigent en el Partit. El Consell general, fent-se càrrec d'aquestes raons de delicadesa política, acorda rellevar el senyor Ametlla dels compromisos inherents al càrrec de membre del Consell directiu del Partit; però sense cobrir la vacant, per tal que un cop el senyor Ametlla hagi acabat la seva missió al Govern civil pugui reprendre el seu lloc al Consell directiu del Partit.

RUMOR DESMENTIT

Degudament informats, ens cal dir que la informació publicada en determinats diaris de l'ingrés del senyor Lluís Guarro a la Lliga no té cap fonament. El senyor Guarro, adherit a Acció Catalana d'ençà de la seva constitució, continua formant part d'aquesta organització política.

CASAL CATALA REPUBLICA DE CORNELLA

En la darrera assemblea general celebrada per aquesta entitat el dia 4 proppassat fou elegida la següent Junta: Josep Mariner, president; Miquel Vallhonrat, vice-president; Adolf Yarjal, secretari; Antoni Bonavilla, vice-secretari; Joan Conill, tresorer; Joan Cuscó, comptador; Lluís Monduit i Llorenç Mata, vocals.

EL GOVERNADOR VISITA LA FAMILIA DEL MESTRE NICOLAU

El governador va estar ahir a casa de la família del mestre Nicolau a donar-li el condol per la mort de l'insigne músic.

El senyor Ametlla assistirà aquest matí a l'enterrament.

VISITA DE L'ALCALDE

A l'objecte d'expressar el seu condol en nom propi i de la ciutat, ahir a les vuit del vespre l'alcalde de Barcelona, Dr. Aiguader, acompanyat del cap de Cerimonial, senyor Ribera, visità la família del malaguanyat mestre Nicolau.

Fantàsia

S 10

representació de la gran actriu

QUEL

LLER

OLETAS

PERIALES

meeres, dijous i divendres

UNA GRAN PÉRDIDA PARA CATALUÑA

El eminente maestro Antonio Nicolau

falleció anteayer por la tarde

LA VIDA Y LA OBRA DE NICOLAU

Durante muchos años el maestro Antonio Nicolau ha sido una figura prominente en el mundo musical de Cataluña.

Dos aspectos ha tenido su vida de músico: el de director y el de compositor.

Antonio Nicolau, en época ya algo lejana, dirigió temporadas de conciertos sinfónicos, en los cuales se dieron a conocer los más salientes fragmentos de la tetralogía wagneriana, la Novena Sinfonía de Beethoven, los grandes poemas sinfónicos de Strauss, la gran Misa de Requiem de Berlioz, para citar tan sólo las obras culminantes.

Recordamos que en una de las temporadas del desaparecido Teatro Lírico trajo como director, por primera vez a Barcelona a Ricardo Strauss, quien dió a conocer sus primeros poemas, "Don Juan" y "Muerte y Transfiguración", que produjeron una impresión enorme. Más tarde, el mismo maestro Nicolau volvió a contratar a Strauss. Esta vez Ricardo Strauss nos hizo oír su grandioso poema "Vida de héroes".

Y recordamos también los conciertos matinales que dirigió Nicolau en el Teatro Novedades; otros que dió en el Teatro Eldorado, en uno de los cuales tenemos bien presente al barítono Pulgener cantando el "Adiós de Wotan". En el Palacio de Bellas Artes oímos la "Consagración del Graal", la "cabalgata de las Walgiras", fragmentos de la "Condensación de Fausto", de Berlioz, y la "Misa de Requiem", con todo el grandioso aparato instrumental que imaginó Berlioz para esta obra.

Más tarde fué nombrado el maestro Nicolau, director de la Banda Municipal y de la Escuela Municipal de Música, de Barcelona. En el primer aspecto actuó muy poco; dejó pronto la Banda al que era segundo director, Celestino Sadurní, y se dedicó completamente a la dirección de la Escuela Municipal de Música, cargo que ocupó hasta su jubilación, un par de años hace.

Como compositor, las obras que

más transcendencia han tenido de las suyas, han sido las obras corales. Nicolau compuso obras sinfónicas y de teatro; de éstas es el fragmento que suele ejecutarse algunas veces en concierto, "Danza anakota". Si las obras orquestales de Nicolau son casi desconocidas, en cambio las composiciones corales tienen una gran boga, debido en parte a la ejecución magnífica que les presta el Orfeó Catalá. Todo el mundo, en Cataluña, conoce "La mort de l'escolá", por las audiciones que ha dado el Orfeó, por los discos impresionados por éste, y por las retransmisiones por radio.

Al lado de "La mort de l'escolá" hay que poner el "Divendres Sant" y "La Mare de Deu", corales a gran número de partes, escritos con la más altas miras artísticas, trabajados con conocimiento profundo de las voces y de sus efectos, con una compleja estructura, y con una intensa y expresiva interpretación del poema literario.

Estas obras, de un carácter bien personal y de un sentido bien catalán, quedarán siempre como páginas imperecederas del libro de la música catalana.

J. PAHISA

LA NOTICIA DE LA MUERTE

A las tres y media de la tarde del domingo falleció en Barcelona el ilustre maestro Antonio Nicolau.

La noticia de la muerte del maestro Nicolau circuló rápidamente por la ciudad, causando la consiguiente consternación.

El maestro Nicolau se encontraba muy quebrantado de salud desde que le atropelló un carro en el Paseo de la Industria, cuando salía el eminente compositor de la Escuela Municipal de Música. Su edad evanzada y las complicaciones que se presentaron en estos últimos días le obligaron a guardar cama el jueves último, no habiéndola abandonado ya, si bien anteayer, por la mañana, intentó incorporarse, desistiendo de su propósito al ver que le fallaban las fuerzas.

En los centros musicales barceloneses causó la triste noticia la consi-

guiente tristeza, acudiendo inmediatamente a la casa mortuoria infinitas delegaciones, entre ellas, una, numerosa, de profesores de la Escuela Municipal de Música.

El primero en llegar al domicilio del maestro Nicolau fué el director del Orfeó Catalá, don Luis Millet, quien, muy emocionado, oró unos momentos ante el cadáver.

EL PESAME DE LA CIUDAD

El jefe de Ceremonial, señor Ribé, visitó, en las primeras horas de la tarde, a los familiares del señor Nicolau, expresándoles, en nombre del alcalde, el pésame de la ciudad e indicándoles que serían tributados al cadáver del maestro Nicolau los mismos honores que se rindieron al maestro Vives.

Los pliegos colocados en la portería se cubrieron en seguida de firmas.

Estuvieron también dando el pésame a los familiares del difunto los maestros Lamote de Grignon y Pujol.

El escultor Renart sacó unos apuntes y la mascarilla del cadáver del maestro Nicolau.

El presidente de la Generalidad, don Francisco Maciá, acompañado de su secretario señor Alavedra, estuvo el domingo, por la noche, en el domicilio de los familiares del maestro Nicolau, dándoles el pésame.

También acudieron a expresar su condolencia el consejero de Cultura de la Generalidad, señor Gassol; el presidente del Orfeó Catalá, señor Cabot, y el violinista Costa.

MANIFESTACION POPULAR DE DUELO

Ayer por la mañana fueron en gran número las personas que acudieron a la casa mortuoria para expresar su condolencia a la familia del maestro Nicolau. Como quiera que la viuda del ilustre músico se halla muy delicada de salud e ignora el fallecimiento de su esposo, no se permitió que persona alguna subiera al piso que habita la familia Nicolau, para que la entrada y salida de muchas personas no llamara la atención de la enferma.

El cadáver del ilustre compositor fué colocado sobre un túmulo en una de las habitaciones de la casa que recaen a la calle de Pablo Iglesias. A los pies del cadáver han sido colocados dos ramos de flores, ofrenda de unos alumnos del finado.

Velaron el cadáver durante la noche del domingo los hijos y sobrinos del finado.

En los pliegos colocados en la portería de la casa donde habitaba el maestro Nicolau, firmaron innumerables personas, entre ellas todos los profesores y alumnos de la Escuela Municipal de Música.

EN EL PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Durante ayer por la mañana se trabajó activamente en el Palau de la Música Catalana para dejar instalada la capilla ardiente donde se expondrá al público el cadáver del maestro Nicolau.

En los balcones del Palau de la Música Catalana se han colocado colgaduras negras.

TRASLADO DEL CADAVER

A las cuatro y media de ayer tarde, en un furgón fué trasladado el cadáver del maestro Nicolau al Palau de la Música Catalana. Detrás del coche mortuorio iban los hijos del finado en un automóvil.

El cadáver fué depositado en la capilla ardiente, instalada en la sala de ensayos del Orfeó Catalá, sobre un túmulo severo, en cuya cabecera fueron colocadas una imagen del Crucificado y la "senyera" del Orfeó Catalá.

En las paredes del recinto figuraban dos grandes banderas catalanas. Alrededor del túmulo arden doce cirios.

La familia hizo entrega del cadáver a la Junta directiva del Orfeó Catalá, que se hallaba en pleno en el Vestíbulo del Palau. También estaban allí buen número de socios de la entidad, coristas, músicos y profesores y alumnos de la Escuela Municipal de Música.

A las seis se permitió al público desfilas por la capilla ardiente. Hoy, de ocho a diez de la mañana, se permitirá también desfilas por delante del cadáver del ilustre músico.

EL ENTIERRO TENDRA LUGAR HOY, A LAS ONCE

El entierro tendrá efecto a las once de esta mañana, prometiendo constituir una grandiosa manifestación de duelo.

La fúnebre comitiva pasará por de-

DE EN LA CAPILLA ARDIENTE

alcalde, señor Aguadé, jefe del Ceremonial, estuvo en el "Orfeó Catalá ardiente, en la capilla ardiente del cadáver del maestro Nicolau.

ERENADOR CIVIL

La manifestación anárquica que hacen informar el Gobierno civil, que ha su pésame a la familia Nicolau, al entierro del difunto.

El compositor... alma.
El abad envió un sentido telegrama de pésame y dió cuenta del acto religioso celebrado.

Febrero 1933

lante de la Escuela Municipal de Música.

Para el mejor orden en el acto del entierro, se ruega a los concurrentes al mismo y al público en general, se atengan a las siguientes indicaciones:

El entierro saldrá del local del "Orfeo Catalá" por la puerta de la calle Alta de San Pedro, con el siguiente orden de acompañamiento:

Duelo de las autoridades y familia, Junta del "Orfeo Catalá" y profesores de la Escuela Municipal, coristas del "Orfeo Catalá" y otros orfeones, ciegos del Asilo de Santa Lucía, representaciones y comisiones y discípulos de la Escuela Municipal de Música.

Se ruega a los asistentes al entierro, quieran organizar el cortejo en la calle Alta de San Pedro en el orden indicado, reservándose la entrada al local del "Orfeo" a las autoridades y delegaciones.

CATALUNA ENTERA SE ASOCIA AL DUELO

La emoción profunda que en todos los medios musicales de nuestra tierra ha producido la muerte del maestro Nicolau, se ha intensificado de una manera bien sensible en la gran familia coral catalana para la cual el ilustre maestro había escrito las admirables páginas que en tan alto lugar ha puesto el arte catalán y el buen nombre y prestigio de la patria.

Al tenerse noticia de la muerte del autor de "La mort de l'Escolá", se han principiado a recibir en el "Orfeo Catalá", telegramas y comunicaciones de pésame, siendo las primeras las siguientes:

Escola Coral Terrassa, Orfeo Cossetania, alcalde de Girona, Associació Música Girona, Orquesta Sinfónica Girona, Orfeo Vigatá, director Orfeo Catalá, Orfeo Manresa, Orfeo El Roser, Escola Municipal de Música de Tarrasa, Escola Municipal de Música de Manresa y Centre Catalá Valencia.

En los pliegos de firmas puestos en el vestíbulo del "Orfeo Catalá", el maestro Falla ha escrito:

"Asociándome profundamente al duelo de la música catalana por la pérdida del admirable maestro.—Manuel de Falla."

—El "Orfeo Catalá" ha comunicado la muerte del ilustre maestro al reverendo padre abad de Montserrat.

EN MONTSERRAT

Con motivo de la muerte del maestro Nicolau, ayer tarde, en el Monasterio de Montserrat, los monjes y escolanía cantaron la Salve del ilustre compositor, en sufragio de su alma.

El abad envió un sentido telegrama de pésame y dió cuenta del acto religioso celebrado.

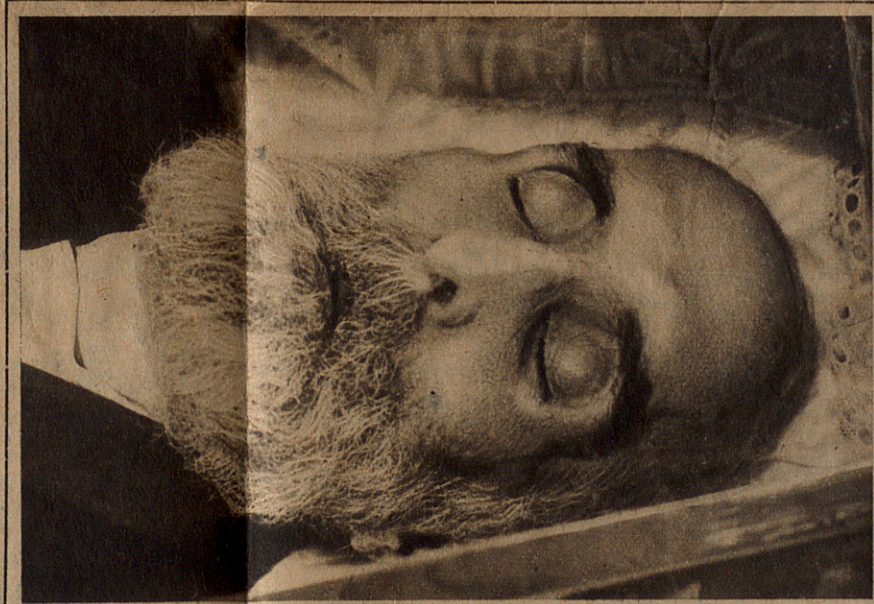
EL ALCALDE EN LA CAPILLA ARDIENTE

Anoche el alcalde, señor Aguadé, acompañado del jefe del Ceremonial, señor Ribé, estuvo en el "Orfeo Catalá", en la capilla ardiente, en la que está expuesto el cadáver del maestro Nicolau.

EL GOBERNADOR CIVIL

El señor Ametlla manifestó anoche a los reporteros que hacen información en el Gobierno civil, que había enviado su pésame a la familia del maestro Nicolau, al entierro del cual piensa asistir.

El entierro del maestro Nicolau

Postrer tributo

El maestro Nicolau

Otra vez ha
en el

Y la mejor
es repetir
poema

le alarga el arco
brando...
Nicolau ha muerto
los músicos que
composiciones
cantando:

On Verge de cleread...
volguen-lo perdonar
a aquell que ac...
ves ve: agra...

Y del fondo del cora...
el canto suplicante del
"Sanctus. Deus, Sanctus
immortalis. miserere nobis."
Y el escolano de Monserrat,
Ancell que obre les ales
i cap al cel se'n va,
de su violín, ha-

MANIFESTACION DE DUELO

El entierro del maestro Nicolau

Ayer mañana, a las once, se efectuó el acto del sepelio del ilustre músico catalán maestro Nicolau.

Antes de las diez comenzó ya a situarse gran cantidad de público ante el Palau de la Música Catalana, en cuyo vestíbulo, a la hora dicha, fué colocado el féretro que guardaba los restos mortales del fallecido maestro.

El clero parroquial entonó un responso y el Orfeo, bajo la dirección del maestro Millet, cantó el «Requiem» del maestro Victoria. Momentos después fué sacado el féretro en hombros de varios orfeonistas, siendo luego colocado en el coche fúnebre.

Abrian el cortejo parejas de batidores de la guardia municipal de gran gala; seguía el clero parroquial con cruz alzada y a continuación la Banda Municipal, que en el momento de ponerse en marcha la fúnebre comitiva ejecutó «Himne elegíac», compuesto por el maestro Nicolau al encargarse de la dirección de la Banda.

Detrás del coche fúnebre, de gran gala, con servidores a la Federica, figuraba la presidencia oficial, formada por los señores Presidente de la Generalidad, don Francisco Maciá; presidente del Parlamento, don Luis Companys; alcalde, doctor Aguadé; gobernador civil, señor Ametlla; general Molero, en representación del comandante militar de la cuarta división; presidente de la Audiencia, señor Anguera de Sojo; doctor Bellido, en representación del rector de la Universidad; consejeros de Cultura, señor Gassol, y de Trabajo, señor Casals; delegado de Marina, señor Berdugo; jefe superior de policía, señor Pérez Salas; presidente del Orfeo Catalá, señor Cabit, y el director de la propia agrupación, maestro Millet.

Luego seguía otra presidencia formada por don Augusto Nicolau, hijo del difunto, y otros familiares.

A continuación figuraba el Ayuntamiento de Barcelona en corporación, con asistencia de los señores Ventalló, Durán y Guardia, Jover, Pellicena, Amat, Alomar, Samblancat, Ruiz, Puig Munné y Marlés, actuando de secretario el funcionario señor Conde.

Seguía luego un numeroso cortejo, en el que figuraban todas las secciones del Orfeo

senciado...
por la...
Plaza de Ur...
en su cruce con...
cuela de Música,
alumnas arrojaron...
sobre el ataúd que gu...
ilustre maestro.

Seguidamente se despidió...
nando esta ceremonia a las...
dirigiéndose la comitiva al Cemen...
vo, donde recibirán cristiana sepultura...
restos del maestro Nicolau.

Al ser colocado el cadáver en el depósito...
según voluntad expresa del maestro, el presidente del Orfeo Catalá hizo el elogio del difunto en nombre de la entidad que preside y de la Escuela Municipal de Música, contestando a sus palabras con otras de reconocimiento el concejal señor Pellicena, quien lo hizo en representación del Ayuntamiento y de la familia doliente.

El cadáver será enterrado hoy en la tumba menor número 590, Vía de la Misericordia, Agrupación tercera, al lado de la tumba del maestro Vives.

Nuevamente expresamos nuestro dolor por la pérdida que la música catalana ha sufrido y reiteramos nuestro pésame a la distinguida familia del finado.

LAS FIESTAS DE CARNAVAL

Postrer tributo

El maestro Nicolau

Otra vez he de coger la pluma con miedo en el corazón, llanto en los ojos, al considerar la pérdida inmensa que el fallecimiento del maestro Antonio Nicolau representa para Cataluña y para la música.

He apuntado reverentemente el nombre del ilustre compositor y he calificado de inmensa la importancia de su pérdida. Es inmensa en el sentido que el varón que ha realizado una gran obra, aun cuando ésta parezca acabada y completa, no ha terminado, no ve terminar su misión. Emanaba siempre de él una virtud oculta que comunica fortaleza y perseverancia a los sucesores y continuadores. Esa influencia suele ser ignorada de los más y no es públicamente reconocida hasta mucho después de haber desaparecido, el ser privilegiado, del gremio de los vivos.

La obra de Nicolau en la Escuela Municipal de Música y en el Orfeó Catalá se nos aparece en estos momentos solemnes con toda su plenitud y, al parecer, no requiriendo ya el concurso activo y efectivo de su autor. Rige los destinos de la Escuela el único maestro que podía sucederle con toda fidelidad y dignidad; y la maravillosa obra coral vinculada al Orfeó es un conjunto de piezas maestras y trascendentes que no fué ya posible llevar más allá cuando el compositor remató el monumento sonoro con el ciclo purísimo montserratino.

Pero Nicolau era todavía el inspirador de la labor docente, de la labor orfeónica. Teníase constantemente el sentimiento de su presencia personal, y este sentimiento era acicate de constancia y perfección; y en caso de duda o titubeo era posible la consulta directa, aclaratoria y alentadora. La seguridad y confianza eran mayores. Y el galardón de todos los esfuerzos y trabajos era el saber que los resultados, los éxitos llegaban a oídos del maestro y merecían su aprobación.

Este apoyo, con todo y parecer débil y lejano, en realidad eficazísimo, faltará ahora. Y habría para desolarse infinitamente si no recordásemos el dogma consolador que con gráfica figura se declara en el Prefacio de Difuntos, a saber, que «cuando queda disuelta la morada de nuestra permanencia terrenal, adquiérese una habitación eterna en el cielo». Y sabemos que entre la altura célica y nuestro abajamiento transitorio está tendida, cual la escala de Jacob, una escala por la cual suben y descienden ruegos, méritos y mercedes. Mirando a lo alto, seguiremos sin-

MANIFESTACION DE D

El entierro del maestro

Ayer mañana, a las once, se actuó el sepelio del ilustre músico maestro Nicolau.

Antes de las diez comenzó ya gran cantidad de público ante el Orfeó Catalá, en cuyo vestíbulo a la hora dicha, fué colocado el féretro con los restos mortales del fallecido.

El clero parroquial entonó un canto al Orfeó, bajo la dirección del maestro Vilanova. Después fué sacado el féretro por varios orfeonistas, siendo conducido al coche fúnebre.

Abrieron el cortejo parejas de batidores de la Guardia Municipal de gran gala; clero parroquial con cruz alzada; en la vanguardia la Banda Municipal, que comenzó a marchar la fúnebre. Ejecutó «Himno elegíaco», como el maestro Nicolau al encargarse de la dirección de la Banda.

Detrás del coche fúnebre, de gran cortejo con servidores a la Federica, figura la presidencia oficial, formada por los señores: presidente de la Generalidad, don Francisco de Paula; presidente del Parlamento, don Juan de Sureda; alcalde, doctor Agudé; juez civil, señor Ametlla; general Mole; presentación del comandante militar de la cuarta división, presidente de la corporación, señor Anguera de Sojo; doctor Bell; presentación del rector de la Universidad, señor Gas; Trabajo, señor Casals; delegado de la Corporación, señor Berdugo; jefe superior de policía, señor Pérez Salas; presidente del Orfeó Catalá, señor Cabit, y el director de la propiedad, maestro Millet.

Luego seguía otra presidencia formada por don Augusto Nicolau, hijo del difunto, y otros familiares.

A continuación figuraba el Ayuntamiento de Barcelona en corporación, con los señores Ventalló, Durán, Jover, Pellicer, Amat, Alon, blancat, Ruiz, Puig Munné y Marle. Seguía de secretario el funcionario señor.

Seguía luego un numeroso cortejo que figuraban todas las secciones

28 Novembre 1934

au de la Música Catalana

HOMENATGE A LA MEMORIA DEL MESTRE NICOLAU

L'Orfeó Català volgué retre homenatge a l'obra del mestre Antoni Nicolau, l'home al qui tant ha d'agrair l'art coral a Catalunya.

L'esperit místic del gran mestre traspua en totes les seves obres, les quals, per aquest motiu, careixen de l'abrandament d'altres mestres. Les obres de Nicolau us deixen sempre un sentiment de melangia; potser, emprant una frase poc acadèmica, podríem dir que escoltant les cançons de Nicolau us trobeu com al bany maria...

Aquesta impressió de benestar la va arrodonir a cor què vols el públic que, en gran quantitat, anà diumenge, a la tarda, a sentir l'Orfeó.

No cal dir que els cantaires de l'Orfeó, a les ordres del mestre Millet, executaren el programa amb la màxima perfecció, i aconseguiren l'adhesió unànime de l'auditori.

El programa executat fou el següent:

"El cant de la Senyera", Millet; "El noi de la Mare", Nicolau; "Cançó de la Rosa", Nicolau; "Cançó de la Moreneta", Nicolau; "Cançó dels escolans", Nicolau; "La Mare de Déu", Nicolau; "Captant", Nicolau; "Brindis a Felip V", cor d'homes (estrena), Nicolau; "Teresa", Nicolau; "Divendres sant", Nicolau; "La mort de l'escolà", Nicolau.

Finalitzà el concert amb "Els Segadors", de Millet, que el públic escoltà a peu dret i ovacionà amb entusiasme.

El programa anava encapçalat amb aquestes belles paraules del mestre Lluís Millet, gran amic que fou d'Antoni Nicolau:

"El concert que avui dona l'Orfeó Català és dedicat a la memòria del mestre més venerat per nosaltres, a la memòria del mestre Nicolau, que fa pocs mesos desaparegué del món dels vius. Immediatament al seu traspàs volíem dedicar-li la corona de perpetuïnes de les seves obres amb una audició solemne. Però teníem un deute encara no satisfet amb un altre amic i mestre que passà poc abans de l'autor de "La mort de l'escolà"; primerament haviem de pagar a l'amic i germà Vives el tribut del nostre agraïment per tot el que li devíem, a ell, cofundador del nostre Orfeó i autor d'unes obres que són una meravella de forma i d'imaginació.

Avui, amb aquest concert, toca pagar el deute al mestre model de la nostra música renaixent. Cap de tan pura, de tan perfecta; cap de més catalana que la música coral d'Antoni Nicolau. L'orgull més gran de la meua vida és que l'Orfeó Català, que jo, amb en Vives, vaig fundar i he seguit dirigint de la meua joventut ençà, hagi estat l'ocasió de la creació d'aquestes obres mestres de l'art coral de Catalunya. Aquesta

obra coral de Nicolau és una obra cim del nostre Renaixement, com ho és l'obra de Verdaguer, de Maragall, de Guimerà. Es filla ben bé del nostre Renaixement amb cos i ànima,

L'onze de setembre, festa nacional de Catalunya

NOTA DEL COMITE

El diumenge dia 10, a les onze de la nit, el Comitè anirà a dipositar unes flors al Fossar de les Moreres.

A dos quarts de dotze es constituirà al peu del monument a Rafael Casanova amb caràcter permanent, per a rebre totes les ofrenes de flors que vagin trametent-se.

Són a centenars els Ajuntaments de Catalunya que ens han anunciat la seva ofrena personalment.

A les dotze del migdia arribaran a fer llur ofrena als màrtirs de les nostres llibertats la Generalitat de Catalunya, el Parlament Català i l'Ajuntament de Barcelona.

Fem present a tots que, per acord unànime d'aquest Comitè, enguany no es permetran altres discursos que els de les representacions dels organismes oficials catalans.

La recepció continuarà tot el dia 11 fins a les dotze de la nit.

D'acord amb la Germanor d'Orfeons, i per tal d'evitar molèsties i preferències, que no han d'existir mai, cantaran aquest any els tres orfeons més antics de Catalunya, i per rigorós torn aniran successivament desfilarant els anys següents.

El gloriós Orfeó Català ha donat tota mena de facilitats per a cloure una diada netament nacional, i recordant els moments emocionals que ens proporcionà els anys passats, ha preparat un enfilall de cançons populars que culminaran amb aquell himne nacional com sols ell sap fer-ho.

El concert començarà a les dues, sota el programa següent:

Escola Cantorum, Orfeó de Sans i Còpia Empòrium, sota la direcció del mestre Pérez-Moya:

"Cant de la Senyera", "La Balanguera", "A Montserrat", "Marinada", "Sant Jordi triomfant", "El Cant del Poble".

A tres quarts de deu, l'Orfeó L'Eco de Catalunya, sota la direcció del mestre Comella, cantarà les següents composicions:

"L'eco sagrat", "Els fadrins de Sant Boi", "L'hereu Riera", "La sardana de la Pàtria", "Cant de la Senyera", "Els Segadors".

A dos quarts d'onze, l'Orfeó Català, sota la direcció del seu mestre Lluís Millet, cantarà:

"Cant de la Senyera", "Cant del Poble", "La nina i el moliner", "El cant dels ocells", "Les fulles seques", "Els Segadors".

EL MATI

12 Setembre 1934

Els actes d'ahir al vespre davant el monument a Rafael Casanova

Ahir a la nit, diverses entitats corals de la nostra terra van visitar el monument a Rafael Casanova, portant-hi bells rams de flors i llorers.

L'Orfeo «L'Eco de Catalunya» dirigit pel mestre Comellas, cantà diverses cançons i l'Orfeo de Sans junt amb l'«Escola Cantorum» i amb acompanyament de la cobla «Emporium» executà un bell programa de cants populars catalans.

Totes les cançons foren escoltades amb viva atenció i, després, xardorosament aplaudides.

A dos quarts d'onze, en punt, del vespre, arribà al peu del monument l'Orfeo Català, precedit del seu Consell directiu en ple i pel mestre Lluís Millet.

Interpretà un deliciós enfilall de cançons populars, que foren iniciades amb el «Cant de la Senyera», del mestre Millet, i closes amb «Els Segadors», que foren escoltats enmig d'un silenci profund i, després llargament ovacionats.

A un quart de dotze acabà el concert de l'Orfeo Català. En retirar-se del monument la seva senyera gloriosa, fou objecte de grans aplaudiments, que se succeïren a petits intervals en tot el llarg de la Ronda de Sant Pere.

Fins a altes hores de la matinada ha regnat una animació indescripcible i extraordinària pels voltants del monument a Casanova.

12 Setembre 1934

Ultima hora

DEL 11 DE SEPTIEMBRE

Hasta la una de la madrugada permaneció el público junto a la estatua de Casanova rindiendo homenaje al Conceller

La animación en los alrededores del monumento a Rafael Casanova no cesó en toda la noche, a pesar de la lluvia. También continuó la recepción de coronas, pues al retirarse la comisión receptora, cerca de la una de esta madrugada, pasaban de 850 las recibidas.

A las nueve y cuarto de la noche, ante numeroso público y de acuerdo con la Hermandad de Orfeones, este año el Orfeo de Sans, junto con la Schola Cantorum y la cobla Emporium, bajo la dirección del maestro Pérez Moya, cantaron las siguientes composiciones: "Cant de la Senyera", "La Balanguera", "Cant a Montserrat", "Marinada", "Sant Jordi triomfant" y "El Cant del Poble".

A las diez y cuarto el orfeo El Eco de Catalunya, bajo la dirección del maestro señor Comella, interpretó las siguientes composiciones: "L'eco sagrat", "El fadrins de Sant Boi", "L'hereu Riera", "La Sardana de la Patria", "El Cant de la Senyera" y "Els Segadors".

A las once de la noche, el Orfeo Catalá, dirigido por el maestro señor Millet, entonó las composiciones siguientes: "El Cant de la Senyera", "El Cant del Poble", "La nina i el moliner", "El cant dels ocells", "Les fulles seques" y "Els Segadors".

Todas las composiciones fueron aplaudidas por el numeroso público que las escuchó, lo mismo que las poesías catalanas que se recitaron durante los intermedios y mientras se esperaba la llegada de los orfeones.

Una vez terminado el concierto, un individuo de la Comisión organizadora del homenaje pronunció un discurso explicando la importancia que este año tiene el acto de homenaje al "conseller en cap" Rafael Casanova.

Además dijo que la Comisión había entregado al Presidente de la Generalidad, señor Maciá, un escrito firmado por todas las entidades que forman la Comisión, en el que constaba el acuerdo de todas ellas de dirigirse al Presidente de la Generalidad, solicitando que éste pida al Go-

bierno de España que las 42 banderas llamadas de la Coronela, que fueron las que tremolaban los defensores de Cataluña y que las tropas de Felipe V se llevaron como trofeo, siendo conservadas en la iglesia de Atocha de Madrid, sean devueltas a Cataluña para ser guardadas como recuerdo histórico.

Como hemos dicho, la Comisión se retiró de la estatua de Casanova cerca de la una de la madrugada y lo mismo hizo el numeroso público congregado.

Hoy serán retiradas todas las coronas y ramos, guardándose las cintas en las que iban atados y entregados, como todos los años, al Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria, donde las entidades que lo deseen podrán pasar por secretaría para recoger las cintas.

A TOT CATALUNYA, AQUESTA FESTA NACIONAL S'HA CELEBRAT AMB UNA SOLEMNITAT EXTRAORDINÀRIA. - UNA MULTITUD IMPRESSIONANT DESFILA DURANT EL DIA D'AHIR PER DAVANT DEL MONUMENT A RAFAEL CASANOVA.-MILERS DE CORONES, RAMS DE FLORS I LLORERS

Al Fossar de les Moreres regnà durant tot el dia una gran animació. - Al migdia, el Govern de la Generalitat i l'Ajuntament acudiren, en corporació, a retre homenatge al màrtir de les Llibertats de Catalunya. - Al vespre, diverses entitats musicals hi cantaren cançons. L'Orfeó Català fou objecte de xardoroses ovacions

LA MATINADA D'AHIR

Des de mitja nit, començaren a acudir al peu del monument de Rafael Casanova nombroses comissions portadores de corones de flors, amb sengles llaçades dels colors nacionals de Catalunya. La sortida dels cinemes i teatres féu que fossin nobrosíssimes les persones que desfilaren per la Ronda de Sant Pere. A poc a poc s'anà espessegint la germinació allí aplegada fins que fou impossible donar un pas pels voltants del monument.

Per mitjà dels altaveus es donava compte de les entitats que anaven arribant, provocant el seu enunciat forts aplaudiments.

L'OFRENA D'EL MATI

A la una de la matinada, fou portada l'ofrena anual del nostre diari al màrtir de les llibertats. Fou conduït l'enorme ramell pels nostres redactors senyors Jaume Castell i Francesc Fortuny, acompanyats de llurs respectives esposes.

En ésser tret del cotxe, per a portarlo al clos, la massa de públic que ja en aquella hora ocupava la plaça, aplaudí entusiàsticament, i en saber-se que era una ofrena del diari «El Matí», es refermaren els aplaudiments, que duraren llarga estona.

El gros ram, compost de llorer, boix, fulles de palmera i vares de Jessé, fou col·locat a la part dreta de l'estàtua i tenia prop de tres metres d'alçària.

LA DISPOSICIÓ DEL MONUMENT

El clos destinat per a dipositar les corones fou disposat en amfiteatre, col·locant a les vores les diverses ofrenes, a mesura que anaven arribant. El públic entrava per una porta i sortia per l'altra, per tal d'evitar agombolaments que poguessin entorpir la labor de dipositar les.

La desfilada de comissions i de particulars a mesura que avançava el temps.

En el primer cotxe descobert hi anaven els Macers, seguits, en un altre cotxe, del secretari del president, senyor Alavedra i l'oficial de ceremonial, senyor Eibert. En un tercer cotxe hi anaven els consellers senyors Casals i Dencàs, i, finalment, venien el senyor Joan Casanoves, president del Parlament català, i l'honorable president de la Generalitat, senyor Francesc Macià.

A la una en punt arribà la comitiva al peu de l'estàtua a Rafael Casanova. La seva presència fou saludada amb una avció entusiàstica.

Ensems arribà la representació de l'Ajuntament de la nostra ciutat, presidida per l'alcalde Dr. Aiguadé.

Foren rebuts al acord d'«Els Segadors», que interpretà la banda municipal

Al capdamunt de l'estàtua, lligada a la llança de la bandera de Santa Eulàlia, hi havia una ensenya d'Estat Català, la qual cosa contrarià una part dels elements que intervenien, puix que havia estat acordat amb anterioritat que l'estàtua restaria lliure de tot ornament simbòlic.

L'organització de l'homenatge a Casanova és a cura d'una Comissió integrada per un representant de cada partit polític català i d'altres entitats patriòtiques i culturals. Una secció dels Boy-Scouts de Catalunya curava de mantenir l'ordre.

MISSA A SANT JUST

Amb la solemnitat de costum, ahir a les nou tingué lloc a l'església de Sant Just la missa amb ofertori en sufragi dels herois del 1714, que tots els anys fa celebrar la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat.

El temple presentava un brillant aspecte i al mig onejava una grandiosa bandera barrada.

Els fidels omplien completament el temple entre els quals hi havia regidors i diputats i altres personalitats que han exercit càrrecs en la política catalana.

LA LLISTA DE LES CORONES

A les sis de la tarda d'ahir havien desfilat per davant del monument 662 entitats i corporacions a dipositar la seva ofrena pel següent ordre:

ELS BASCOS

El Partit Nacionalista Basc va voler adherir-se, com en altres diades semblants al sentiment patriòtic català. Amb aquesta finalitat arribà a la nostra ciutat el diputat pel país basc senyor Aguirre, portador d'una corona amb els colors nacionals d'Euzcadi.

L'arribada de la nodrida comissió basca, integrada pels socis del Barcelona'ko Euzka Batzokija, presidida pels diputats més amunt esmentats fou acollida amb nombrosos aplaudiments.

Així mateix l'arribada d'una Comissió de gallecs, amb la seva bandera, també fou acollida entusiàsticament.

ASPECTES REMARCABLES

Entre les nombroses corones dipositades es remarcaven entre moltes altres les següents:

Una de gegantina del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, representant una roda dentada.

Una altra de la Caixa de Pensions per la Velleja i Estalvis monumental, de tres metres d'alçària per dos d'amplària representant una mà tacada en sang, marcant les quatre barres.

Fou molt remarcant un cep curull de raïms, ofrena d'un centre catalanista de Sant Sadurní d'Anoia.

També fou dipositada una corona del governador general Sr. Selves.

La presència dels Boy Scouts de Catalunya fou també molt ben acollida.

Al migdia arribaren un parell de nuvis que venien a dipositar el seu ram de tarongina.

LA GENERALITAT I L'AJUNTAMENT

A tres quarts d'una sortí del Palau de la Generalitat la comitiva que anà a retre homenatge a la memòria de Rafael Casanova i els màrtirs de 1714.

Fiesta de homenaje a los directivos del «Orfeo Catalá», señores Moragas, Estany y Tomás Millet, que desde hace treinta años aportan su valioso concurso a la entidad
(Fot. Torrents)

"El dia Gráfico"

3 febrero 1.934